

Vint anys i un dia dels Premis Bertrana

Director

Narcís-Jordi Aragó

Redactor en cap

Xavier Carbó

Consell de redacció

Ramon Alberch, Narcís Castells,
Ramon Castells, Josep Clara,
Jaume Fabre, Miquel Gil, Ferran
Juncà, Jaume Marquès, Aurora
Martin, Enric Mirambell, Joan Miró,
Joaquim Nadal, Joan Nogué,
Gabriel Planella, Mariàngela
Vilallonga.

Secretari de redacció

Carles Sapena

Assessorament Lingüístic

Rosa Gallart

Disseny i compaginació

Enric Marquès

Col·laboradors d'aquest número

Ramon Alberch, Augusto Assía,
Josep Benet, Josep Clara,
Josep M. Colomer, Marc Dorca,
Lluís Esteva, Jaume Fabre,
Jaume Fàbrega, Joan Ferrerós,
Empar Gili, Igor Grabulosa,
Ferran Juncà, Josep M. Lladó,
Manuel Llanas, Ernest Lluch,
Enric Marquès, Josep M. Nolla,
Xevi Planas, Joan Puigbert,
Antoni L. Sanz, Tura Soler,
Josep Vallverdú, Josep Vert,
Josep Vicente

Edició

Diputació de Girona

Redacció i administració

Servei d'Estudis, Documentació i
Informació
Pujada de Sant Martí, 5
Telèfon 20 57 00
Apartat de Correus 11
17080 Girona

Administració: Aurèlia Planas

Subscripcions: Nuri Sumsi.

Distribució: Marta Déu.

Arxiu: Fina Poch

Fotocomposició

Imatge i Lletra, S.A.

Impressió

Tallers gràfics Dalmau Carles Pla,
S.A.

Joan Maragall, 34
17002 Girona

Dipòsit legal GI-54-1958

ISSN 0122-2663

Revista de Girona no s'identifica necessàriament amb l'opinió que
expressen els articles signats.
Prohibida la reproducció total o parcial de la revista per qualsevol
mitjà sense l'autorització prèvia de la Diputació de Girona.

Revista de Girona

Els Premis Literaris de Girona, coneguts popularment com "els Bertrana", han assolit enguany la seva vintena edició. Fa, en efecte, vint anys que va ser creat el més antic de tots ells, el de Novel·la Catalana, posat significativament sota l'obra gloriosa i rebel de *Prudenci Bertrana*. Successivament s'hi van afegir amb perfecta coherència, a mesura que ho van permetre les circumstàncies, els igualment emblemàtics *Miquel de Palol de Poesia* i *Carles Rahola d'Assaig*. Darrerament, encara, s'hi ha incorporat el *Ramon Muntaner* de Literatura juvenil.

Val la pena de recordar un cop més la gènesi del Bertrana com a clam espontani de protesta contra la política lingüística discriminatòria de l'ajuntament de Girona de fa vint anys. La reacció ciutadana enfront de l'acord d'una corporació no representativa va ser un acte exemplar de defensa de la llengua i un esclat popular a favor de la llibertat d'expressió. Com va dir Just M. Casero, el Bertrana "va néixer amb arrels, una mica de carrer, una mica de cada entitat, una mica de cada persona de les que aleshores creien que era possible canviar la història". I, durant molts anys, la festa de concessió del Bertrana va amagar sota els plecs del seu ropatge literari el secret d'una reivindicació política que els assistents compartien en silenci i expressaven amb les mitges paraules d'un llenguatge convencional que tothom havia arribat a entendre en el seu veritable sentit.

Finalment, la història va canviar, i el Premi Bertrana de la resistència ha donat pas als Premis Literaris de la normalitat. Ara que el tribut anyal als escriptors il·lustres del passat serveix per al reconeixement dels escriptors del present, aquesta iniciativa cultural descentralitzada adquireix potser tota la seva plenitud. Ara es tracta d'un poble que, recobrada la seva personalitat, honora i promou la seva llengua, el signe més profund de seva identitat nacional. I així, la gran festa de les lletres no deixa de ser igualment —encara que en un altre sentit— un acte polític.

En la trajectòria dels Premis Literaris de Girona i dels actes que emmarquen el seu atorgament hi trobem alts i baixos, encerts i errors, eufòries i defalliments. Però el que no han trencat mai és la seva coherència interna. Dipositaris de l'inestimable llegat dels seus inicis, han superat els diversos avatars de la història i han acabat per afermar-se i consolidar-se sense deixar-se engolir per l'oficialització. Han mantingut la independència i una personalitat pròpia, amb la contribució d'unes Institucions que han tingut la discreció d'ajudar-los sense voler-los absorbir. Si en els anys difícils van saber viure amb l'esforç anònim de la ciutadania, ara s'han fet dignes del suport públic que els permeti esdevenir cada any la fecunda trobada gironina de la cultura catalana en les seves múltiples i més progressives manifestacions. Ara que compleixen vint anys, sabem també que comencen un nou dia: el llarg dia del rastre que deixaran sens dubte en la història cultural i política del país.